21/03/2021

“Δίκαιη κατανομή ευθύνης στο Μεταναστευτικό”

/ Επικαιρότητα

Τροποποιήσεις στο Νέο Σύμφωνο για τη Μετανάστευση και το Άσυλο ζητεί με ανακοίνωσή του ο Σύλλογος Κατοίκων Μόριας -Παναγιούδας και Όμορων Κοινοτήτων της Λέσβου, τονίζοντας ότι “το Σύμφωνο φαίνεται να προσπαθεί να μετακυλήσει το βάρος διαχείρισης του μεταναστευτικού-προσφυγικού ζητήματος στις χώρες πρώτης υποδοχής, ενώ θα έπρεπε να αφορά το σύνολο της ΕΕ”.

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Κοινή γραμμή ενάντια στο Νέο Σύμφωνο για τη Μετανάστευση και το Άσυλο: Ζητήστε τροποποιήσεις και δίκαιη κατανομή ευθύνης

Τις τελευταίες ημέρες, με αφορμή την πρόσφατη επίσκεψη του αντιπροέδρου της Ε.Ε. κ. Μαργαρίτη Σχοινά αλλά και άλλων παραγόντων της ΕΕ στη χώρα μας, γίνεται έντονη συζήτηση για το νέο Σύμφωνο για τη Μετανάστευση και το Άσυλο. Επ’ αυτού κρίνουμε σκόπιμο να δημοσιοποιήσουμε τη θέση μας και να την αιτιολογήσουμε.

Θεωρούμε ότι το νέο Σύμφωνο:

– Δεν προβλέπει τη θέσπιση ενός μηχανισμού υποχρεωτικών επιστροφών για να ανακουφίσει τα κράτη-μέλη πρώτης γραμμής. Προβλέπει μεν ταχύτερες διαδικασίες ασύλου στα σύνορα, επιχειρησιακή υποστήριξη, διορισμό συντονιστή επιστροφών, τεχνική υποστήριξη, χορηγίες επιστροφών, κλπ, αλλά αυτά κρίνονται μη επαρκή και ασαφή, ειδικά όταν προορίζονται για να ανταποκριθούν και σε κρίσεις που χαρακτηρίζονται από μεγάλο αριθμό παράτυπων αφίξεων.

– Δεν υποχρεώνει όλα τα κράτη-μέλη να συμμετέχουν στη μετεγκατάσταση των προσφύγων (μέσω ενεργοποίησης ενός υποχρεωτικού «μηχανισμού αλληλεγγύης»), αλλά τους αφήνει το περιθώριο να επιλέξουν «αν» και «πως» θέλουν να συνεισφέρουν για να βοηθήσουν τα κράτη-μέλη πρώτης υποδοχής που είναι υπό ‘πίεση’ (χωρίς να διευκρινίζει τι σημαίνει ‘υπό πίεση’).

– Δεν ξεκαθαρίζει τι θα ισχύει με το θέμα των διασώσεων στη θάλασσα (πάγια τακτική βεβιασμένης εισόδου που τροφοδοτεί και εγκληματικά δίκτυα) και το ρόλο ορισμένων ΜΚΟ σε αυτές, ένα θέμα πολύ σοβαρό για την αντιμετώπιση της παράνομης μετανάστευσης από τα κράτη-μέλη της Μεσογείου.

Εν ολίγοις, βλέπουμε ότι δεν διασφαλίζεται ούτε η δίκαιη κατανομή ευθύνης και αλληλεγγύης με συγκεκριμένα μέτρα, ούτε τι θα ισχύσει με το θέμα των διασώσεων, ούτε η λειτουργία του μηχανισμού επιστροφών.

Υπό αυτές τις συνθήκες, θα πρέπει να αρνηθούμε, με κάθε τρόπο, την αποδοχή αυτού του Συμφώνου που μάλλον μας αντιμετωπίζει ως «μη ισότιμους εταίρους». Το Σύμφωνο φαίνεται να προσπαθεί να μετακυλήσει το βάρος διαχείρισης του μεταναστευτικού-προσφυγικού ζητήματος στις χώρες πρώτης υποδοχής, ενώ θα έπρεπε να αφορά το σύνολο της ΕΕ.

Η χώρα μας θα πρέπει να ισχυροποιήσει το κοινό μέτωπο με τις άλλες χώρες πρώτης υποδοχής της ΕΕ (που ξεκίνησε πριν ένα έτος) και να επιμείνει πολύ δυναμικά και στοχευμένα σε μια κοινή γραμμή που να διασφαλίζει:
α) δίκαια κατανομή ευθύνης και αλληλεγγύης με συγκεκριμένα μέτρα (ένα κοινό μηχανισμό επιστροφών),
β) σωστή και ολοκληρωμένη αντιμετώπιση του θέματος των διασώσεων στη θάλασσα, και
γ) λειτουργία του μηχανισμού επιστροφών.

Αν δεν διασφαλιστούν τα παραπάνω, η Λέσβος δεν θα πρέπει να συναινέσει στην αποδοχή του Συμφώνου. Παράλληλα, όμως, από μέρους μας απαιτείται υποβολή τεκμηριωμένων προτάσεων και όχι «πυροτεχνήματα» ή «αφορισμοί» που δεν βοηθούν – και μάλλον δυσκολεύουν ή ακόμα και καταργούν – το διάλογο και την

επικοινωνία. Επίσης, διαφωνούμε με τη χρήση βαρύτατων χαρακτηρισμών (όπως «γκρίζες ζώνες») που δημιουργούν τρόμο και πανικό στους πολίτες, σε μια ιδιαίτερα κρίσιμη εποχή, προκαλώντας περισσότερα προβλήματα από αυτά που -υποτίθεται – προσπαθούν να λύσουν.

Όσον αφορά τη μετεγκατάσταση των υπαρχουσών δομών, αυτή εξακολουθούμε να θεωρούμε ότι είναι αναγκαία για την ορθότερη χωροταξική αντιμετώπιση του ζητήματος (όπως έχουμε εξηγήσει αναλυτικά). Αυτό, όμως, δεν είναι απαραίτητο να γίνει με τους όρους της ΕΕ, εφόσον δεν γίνουν σεβαστές οι παραπάνω θέσεις , που αποτελούν και προτάσεις των υπολοίπων κρατών-μελών πρώτης υποδοχής, αλλά και οι «κόκκινες γραμμές» μας.

Το Σύμφωνο αναφέρει ότι βασίζεται στη «στενότερη ευρωπαϊκή συνεργασία» και στη «δίκαια κατανομή ευθύνης και αλληλεγγύης» και η ΕΕ πρέπει να το δείξει αυτό στην πράξη με σεβασμό στις μεσογειακές χώρες πρώτης υποδοχής και στις κοινωνίες που σήκωσαν μόνες τους το βάρος της κρίσης.